aphrodisia – IV

"Karanlığın girmeye korktuğu şehri geçtim.
Gölge olmayınca ruh yalnızdı. Uludum."
Bejan Matur

yavaşça aralıyor yüce fallus
evrensel yarığı
kuyunun çıkrığı hafifçe titriyor
gece güne işmar ediyor
cilvenin müstehcen boyutundayız
pornografi herkesin gizli piçi
gözlerini oyuyor ahlaka uygun tecavüzlerin
pornografi... öznenin gizli tarihi

elimde değil
dayanamıyorum,
iç organlarımın dış organlarımla
süre giden savaşı
adlandırılamaz bir nefreti yüceltiyor
bedenimi bir tabloya çiviliyorum
çarmıhım arkaik bir motif
çarmıhım: benliğim
hangi günahı işledim
tanrım nerede
kim lanetledi beni
ilk taşı kimse atmamıştı ki

bir orgazm daha yaşlandık
hayır, hayır düpedüz ölüm bu
düzeltiyorum güneşin hatasını
bir orgazm daha öldük

tükeniyor ömrümüz
her orgazm bir canımızı daha öldürüyor
kedilerden fazla mı canımız, bilmiyoruz
umursamıyoruz da
tarihimiz ardışık ölümlerle dolu
ve hala hayattayız-hayatta mıyız

biliyorsunuz,
herkesin gizli bir tarihi vardır
ve öznenin gizli tarihi pornografik deneyimleridir
inkar en masum suç ortağı olsa da
her an ırzına geçilir güneşin,biliyorsunuz
işte bir dize daha yazıyorum
yavaşça aralıyor yüce fallus
evrensel yarığı
ardımda bıraktığım her yarık hüzünlü
oysa bir parçam kaldı hepsinde
eridim ve akıttım varlığımı
erkek çocuğun hadım edilme korkusu safsataydı
gittikçe çoğalmıştı organım
cüretle ve korkmadan döllemiştim doğayı

inanılmaz bir deneyimdi
doğayla çiftleşen ruhum
ara yüzler ve dünyalar yaratmıştı Araf'ta
günahkar çocuğum ilk yaz
her bahar pornografik uyanışını anlatırdı doğanın
ve toprağa karışmış dölümün çocukları
gelinciklerdi... ilk günahımın simgesi
ama ne yapabilirdim
çocuktum ufacıktım
bulduğum yarıktan içeri sızmıştım
toprakmış dünyaymış evrenmiş
bilemezdim...

geçte olsa anladım
bir orgazm daha yaşlandım
uzun sürmüş bir kış gecesi
söylenmişti, kar yağıyordu
tarihi dışlayan geçmiş algısı
yanıltırken elsiz acıları
bir orgazm daha
yaşlanmıştık

yavaşça aralıyor yüce fallus
evrensel yarığı
orgazm sonrası dumanlar tütüyor
uzayın sonsuzluğunda, kimse sigara içmiyor

dedem, kaf dağının masalcısı

dedem, zamansal bir göçüktü
dönüşsüz yolcusuydu belleğimin
hiç sevememişti torununu
bir dağ kadar narin ve incinebilirdi

aphrodisia – IX

ellerimi saplayıp toprağa doğruluyorum
mecazi uyum genleşiyor
tenim gergin ve çatlak
mitolojik canlılar kusuyorum durmadan
tuz çoğalıyor
sanki bir ayinin sonunda
garip ve mahzun ve mağrur
utanıyorum...sanki niye
aşk bu kadar...**zor olmasa**...

gelmiş gibiyim, tanıksız
bu dünya, alışamadığım
duvarları titreyen bu ev
inleyen sokak
kime sorsam
boşluğu anlatıyor
ben boşluğu bilirim, **ama**...

garip bir organizmanın içinde, şaşkın
korkuyorum, ıslak ve yapışkan
içinden çıkıyorum kadının
orada soluklanan bir ceset var
beyaz ve seğiren kasların tınısı
kulaklarımı parçalıyor
hortlağım dudaklarımdan öpüyor
korkuyorum, **oysa**...

tuhaf bir sığınaktı rahim
ıslak ve yapışkandı ve elbet çok sıcak
bir sığınaktı
        karanlıktı
korkmuştum
annemin beni kustuğu
        o ilk sürgünden beri
korkuyordum, **fakat**...

ödünç almıştım kanatlarını Eros'un
girmiş ve dokunmuştum acıya
acı beni tanımıştı, konuşmuştu, küfürleşmiştik
hiddetle gülümseyip, iki eski dost gibi sarılmıştık
acı beni bilmişti ben de acıyı
geçip gitmiştik şiddetle, **belki**....

kırbacını saklıyor kadın
orasından falluslar çıkarıp
        ince ince kıyıyor jiletle
bulayıp iğrenç sıvılarına
pornografik ritüelini tamamlıyor
sessizce izliyorum, **sanki**...

        dedem, nasihat ediyor
                sıvazlayıp ak sakalını
                kaf dağına kaçırıyor korkmuş torununu

aphrodisia – XI

solo piyanoda : bill evans
şarkı : april in Paris

sabaha yaklaşıyoruz
göğün yüzü aydınlanıyor
güneşin ilk oğlu intihar etti
bekareti bozuldu doğanın
artık daha iyi anlıyoruz
kanatlarını koparmış kuşları

ıslanmıştık bütün gece
bütün gece aynı şarkıyı çalmıştı piyanist
caz'dı, Paris'te bir Nisan'ı anlatıyordu
ağlıyorduk ama
        ağladığımızı bilmiyorduk

kıpırdayamıyoruz
yorgunuz
soluğun göğsümü dağlıyor
dudakların yanardağ ağzı
bütün gece ruhumu emdiğin
dudakların ve ağzın
        akıp çıktığım aydınlık vadi
tenimin korhanesi
arındığım kösnü sunak:
ağzın,
ıslak ve hüzünlü bir masaldı
anlatılamaz olan dilin
        masmavi bir okyanus yalanı şimdi

odanın ufkundan
kuşlar geçiyor kanatları olmayan
teninin kokusu mor bir bulut
içinden çıkmak istemediğim
akışkan betik
ağzımı dayayıp
        kana kana içtiğim
bengisu kaynağı
        müstehcen yarık
orada ölsem ve olgunlaşsam
özgürleşsem sonra

dedem, bir dağ keçisi
zeus'u ardına takmış
kaf dağını dolaştırıyor
prometheus'u anımsadıkça
zeus'a etmediğini bırakmıyor

aphrodisia – XVI

kalçaların pamuk helva
inadına küstürür gökyüzünü
bulutlar senin çömezlerin
öptürür kırlangıçlara ellerini
sokulurum iki yarı kürenin merkezine
biraz sıkışık çokça istekli
içinde kalırım sonsuzluk kapanının
bin kez yakalandım, ne hoş
kurtulamam, kurtulmayı istemem
ağırca dönersin yüzünü
zar zor gözlerime bakarsın
salınan dünyanın ritmi
rahatsız etmez seni
etin sarsılır, titrer
sesin incelir ve çatallaşır
gözlerini yumarsın
yumuşacık teslim alırım seni
direnmezsin
isteğin karşı konmaz coşkusu
uçurur kuşlarını
"*uçmayı anımsa*
kuş ölümlüdür"(*) diye seslenirsin
içim içine akarken
kalçaların pamuk helva
çocukluğumun unuttuğum düşleri
şimdi panayır sevinci
bir kez daha dokunduğumda sana

dedem, kaf dağının gezgini
yıldızların sayısını
eksiltmemekle görevli
bir düş memuru, dedem
Kafka'nın kadim yoldaşı
Horatius'un deli kardeşi

(*) Furuğ Ferruhzad'ın bir dizesi

Serdar Aydın
iç. "Aphrodisia'lar", Şiir, Şiiri Özlüyorum Kitaplığı, 2011